

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ 18 — 'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 18 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Οἱ ἀοιδοὶ μας (Κυρία Λασσάλ). — Ἡ Γέννησις τῆς Μαρίας. — Εἰς Γενέθλια κόρης (Ποιήματα). — Δέσχη (Σκέψεις ἐνεκα μοίρας). — Ἡ Ἑλλάς πρὸς τὴν Εὐρώπην (Ποιήμα). — Φροῦ-Φροῦ. — Ἐντροπή, ἔντροπή, ἔντροπή. — Μία νέα πόλις — Καρνεῖλες. — Τ' ἀπτερίκι — ΝΙΝΑ.

ΟΙ ΑΟΙΔΟΙ ΜΑΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΛΑΣΣΑΛ.

Πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως περίπου μηνός ἂν ὑπῆρχεν Ἀθηναίος τις εἰς Μασσαλίαν, ἀφεύκτως θὰ συνήντα εἰς τὰς πολυπληθεῖς ὁδοὺς τῆς ἐμπορικωτάτης αὐτῆς πόλεως ἢ εἰς κἀνὲν τῶν παραβουλεβαριῶν καφενειῶν τὸν νεώτερον διὰ Λαβέρν ἀσθμαίνοντα ὡς δικαστικὸν κλητῆρα, ὅστις καταδιώκει ὀφειλέτην τελειοποιηθέντα εἰς τὸ ἐφευρίσκειν νέας πάντοτε κρύπτας.

Ὁ Λαβέρν δὲν κατεδίωκεν εὐτυχῶς ὀφειλέτας· ἀντεπροσώπευε τὴν ἀρτισύστατον ἐργολαβικὴν φέρμαν Λογγοπούλου καὶ Νικοσία καὶ ἀνεζήτει, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ πάντοτε, τὸ ἀνδρόγυνον τῶν δύο τεχνιτῶν, οἵτινες ἐμελλον νὰ κάμωσιν ἐφέτος τὰς καλὰς Ἀθήνας ἀναρπάστους. . . . εἰς τὸ Φάληρον. Ἀνεζήτει τὴν κυρίαν Λασσάλ καὶ τὸν κ. Bruette. Ὅσακις ἀνέβαινε τὸ οἰκημα τῶν δύο, παχεῖά τις θυρῶρός, ὡσεὶ ἐπίτηδες κατασκευασθεῖσα πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ κ. Λαβέρν, τῷ ἔδιδε τὴν αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ τῆς φωνῆς ἀπάντησιν :

— Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθον.

Μετὰ πολλὰ ἀναιδοκαταιθιάσματα τοῦ κ. Λαβέρν ἡ μονότονος αὐτὴ ἀπάντησις, ἥτις ἤρξανε καὶ τὸν ἰδρώτα καὶ τὴν δύσπνοιάν του, παρήλλαξεν ὀλίγον, ἀλλ' ἡ παραλλαγὴ ἐγένετο πρὸς ἀπελπισμὸν τοῦ ἀπισταλμένου τῶν ἐν Φαλήρῳ ἐργολάβων μας. Τὸ θῆλυ ἀντίτυπον τοῦ κ. Λαβέρν προσέθετο τὴν τελευταίαν ἡμέραν μετὰ τὰς τρεῖς αἰωνίας λέξεις τῆς :

— Καὶ . . . αὔριο φεύγουν διὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ Λαβέρν μάτην ἐψιθύριζε μετὰ τῶν ὀδόντων του : ah ! mais, ah ! mais, ah ! mais, ἡ θυρῶρός ἐπέμενε νὰ μὴ δίδῃ καμμίαν πληροφορίαν, αὐτὸς δὲ νὰ καταβαίῃ τὴν κλίμακα ἐπικηδεῖω βήματι.

Ὅταν κτύπησεν ἐπὶ τέλους τὴν εἰκοστὴν ἴσως φορὰν νὰ

τοὺς εὔρη, ὀλίγου δεῖν μετεβάλλετο ἡ αἰθουσα τῆς Mme Lassalle εἰς θέατρον, ἐν ᾧ ἐκτελεῖται ἀβυσσαλέα τις σκηνὴ ἀναγνωρίσεως. Ὁ Λαβέρν ἐνῶ ὠμίλει ἐβλεπε βλοσυρῶς καὶ τὰς ἀποσκευὰς τῶν δύο ἐτοιμῶν διὰ ταξείδιον. Ἦσαν διὰ Παρισίους.

Ἄλλὰ . . . ταξεῖδι καὶ ταξεῖδι, τοὺς ἔκαμα νὰ προτιμήσουν τὸ διὰ Πειραιᾶ.

Ἐκατὸν μαγικαὶ νύκτες εἰς τὸν φαληρικὸν παράδεισον ἐκινδύνευον νὰ χαθῶσι πρὶν εὑρεθῶν.

Τώρα ποὺ τὰς ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ὡς οἱ εὐδαίμονες ὀφθαλμοὶ μας ἔχουν ὑπὸ τὴν διάθεσίν των ὅλας τὰς ὠραίας τῶν Ἀθηνῶν, μεθ' ὅλους τοὺς μορφοσμούς καὶ τὰ καμώματά των καὶ κῆποτε κάποτε τὰ τόσον εὐτράπελα τῆς πλάτης των γυρίσματα, τώρα ποὺ τὰς ῥοφῶμεν ὡς νὰ ἦταν ζέοννα φιλήματα ἐρωμένης αἱ νύκτες τοῦ Φαλήρου, τώρα ποὺ πλέομεν εἰς αὐτὰς εὐδαίμονες ὡς κύκνοι πλέοντες εἰς ἀργυροῦς κύκλους ὑδάτων κυλίσουσαν λίμνην, τώρα τις δὲν θέλει νὰ μάθῃ κατὰ περισσώτερον περὶ τῆς ἀνάσσης ἢν αἱ Φαληρικαὶ νύκτες ὡς νύμφη μαγικαὶ ἀκολουθοῦσιν, αὔρουσαι τὴν ἀστρακέντητον ἐσθῆτά των ὑφ' ἣν ὑποφώσκουσι γυμνοὶ οἱ ἀλαβάζτρινοι πόδες των εἰς τὸν ἀλμυρὸν, ἀλλὰ τόσον γλυκὺν, αἰγιαλὸν λουόμενσι.

Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἤγουν, δηλαδὴ, τίς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸ μουσικὸν παρελθὸν τῆς πρωταιοῦ τοῦ Φαλήρου μας ; Αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν τὴν παρέχει σήμερον ὡς παγωτὸν τὸ «Μὴ Χάρεσαι» εἰς τὸν φιλόκαλον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων κῆσον, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσεν εἰς τὰς νέας ὠραίας αἰθούσας του.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου τῆς κυρίας Λασσάλ ἦτο ἡ φω-

νή της. Είχε φωνήν και έτραγουδεί· έκαλλιέρησε τήν φωνήν της και έγινε αιδός. Πόσον άπλους είναι ο βίος, αυτός τόν οποϊόν φανταζόμεθα τόσον πολυσύνθετον. "Ολος ο κόσμος τῆ έλεγεν ότι έχει καλήν φωνήν, και η καλή φωνή εν Παρισίοις σημαίνει φωνήν χρυσήν, φωνήν ητις δύναται να έξαργυρωθῆ. Και η Ασάλ έγινε η εν Παρισίοις. Ητο ανάγκη να σας τό είπωμεν; Δέν τό λέγει έκαστος λόγος, έκαστον βήμα, έκάστη κίνησις της επί τῆς σκηνῆς; *Αν δέν ητο έγγαμος, θα άπετολμώμεν να είπωμεν ότι ένιοτε μάς φαίνεται—εν τῷ θεάτρῳ—τύπος παρισινήs gamine.

Διέσωσ μετά τήν έκ του παρθεναγωγείου άποφοίτησιν της παρέδωσε τήν άγωγήν και τήν άσκήσιν τῆς φωνῆς της εις τήν διακεκριμένην μουσικοδιδάσκαλον de Lagoanere, αιδόν τῆς εποχῆς του Λουδοβίκου Φιλίππου, χρησιμεύσαν επίσης ως διδάσκαλον έξόχων αιδών, οϊόν του Ασάλ (τῆς Opéra τῶν Παρισίων) τῆς Χαϊλμπρον και άλλων. Δύο έτη έξηκολούθει διδασκομένη υπό τῆς Λαγκονέρ ητις τοσοῦτον έξείμησε τήν φωνήν της, ώστε οὐδέποτε ηθελε να συγκατανεύσῃ ώστε η κυρία Ασάλ να άρχισῃ τό φιδικόν στάδιόν της ψάλλουσα εις όπερέττας. Τήν είχε προωρισμένην δι' ύψηλοτέραν μουσικήν, δια τό κωμικόν μελόδραμα (opéra comique).

Η επί τῶν σκηνικῶν σανίδων εμφάνισις τῆς κυρίας Ασάλ υπῆρξεν οϊαν σχεδόν έπεθύμει η διδάσκαλός της. Τό 1876 η νῦν πρωταιδός του Φαλλέρου έξεπήδα μάλλον χαρίεσσα η δειλή εις τό Chatelét, όπου έδίδοντο αϊ πολύκροτοι Συναυλίας του κ. Κολόνν (concerts Colonne), συναυλίας καθ' ός έδιδάσκετο μουσική του Μπερλιό, του Βάγνερ και άλλων έξόχων μουσικοδιδασκάλων.

Όλίγον μετά ταῦτα ένεφανίσθη εις τό 'Αθήναιον, όπου δέν έμεινε πολύ, δια να εμφανισθῆ μετ' όλίγον εις τό θεάτρον Folies Dramatiques, ένθα έπρόκειτο άτελεσφόρως να παλαίσῃ κατά άντιπάλου της, τῆς κυρίας Ζιράρ (Girard), ητις ένῶ είναι άνωτέρα της, είναι συγχρόνως κατωτέρα της. Η κυρία Ζιράρ είχε κεκτημένη τήν δόξαν της· οϊ συγ-

γραφείς και οϊ συνθέται έπροτίμων να άναθέτουν τάς έλπίδας των εις άστέρα μεσουρανούντα η εις άστέρα άνατέλλοντα. Έάν έξηκολούθει να παιζῆ δευτερεύοντα πρόσωπα, θα έσυνειθίζεν εις αυτά, θα τήν έσυνειθίζον εις αυτά και όλίγον κατ' όλίγον τό μέλλον της ως πρωταιοιδού (premiere chanteuse) θα ητύκτονε. Εύκαιρία δια να πλάσῃ αὐτή πρόσωπον και να πρωταγωνιστήσῃ δέν άνεφαίνετο καμία. "Αχ! οὔτε καν άρρωστοῦσε καμμίαν φοράν η κυρία Ζιράρ, ηναγκάζετο κάποτε κάποτε εν στιγματις μελαγχολίας να ψιθυρίζῃ η κυρία Ασάλ. Η εύχῆ δέν ητο άτοπος, διότι οὐδέν χειρόν δόξης φανεούσης δόξαν. Και η κυρία Ζιράρ ακόμη και τώρα ίσως είναι όλίγον άνωτέρα τῆς κυρίας Ασάλ εις τήν ύπόκρισιν, άλλ' εις τό άσμα είναι πολύ κατωτέρα τῆς ημετέρας αιδού. Είς δέ τήν πλάστιγγα τῶν πλεονεκτημάτων μιᾶς αιδού βεβαίως τό άσμα άποφασίζει, όταν άφ' έτέρου και τό παίξιμον τόσον δυσδιακρίτως υπολείπεται. Σημειοῦμεν δ' ένταῦθα ότι η κυρία Ζιράρ υπολείπεται τῆς κυρίας Ασάλ και ως πρός τήν έξωτερικήν χάριν, τόσην άγλήν δανείζουσαν εις τήν επί τῆς σκηνῆς δράσιν. Με τόν κίνδυνον να κακολογήσωμεν γυναίκα, παρατηροῦμεν ότι δύο κυρίως όπλα τῆς γυναικός, στόμα και όφθαλμοί, πολύ άχαρίστως κατεσκευάσθησαν δια τήν κυρίαν Ζιράρ υπό του Κρούπ τῆς φύσεως. Έν άντιθέσει τά αυτά όπλα παρά τῆ κυρία Ασάλ έλεπτουργήθησαν τόσον κομψῶς, ως να ησαν στροφαί άνακρεόντειοι η νότες ίλαρᾶς μουσικῆς.

Έάν εισεχώρει παραβολή τις μεταξύ τῆς κυρίας Ασάλ και άλλης διακεκριμένης ηθοποιού, η μουσική αὐτη συγγένεια θ' άπεκαλύπτετο μάλλον μεταξύ τῆς καλλιφώνου κ. Γκρανιέ και τῆς ημετέρας (φευ! δια τό θέρος μόνον) αιδού.

*
**

Έπί τέλους η κυρία Ασάλ έχασε τήν ύπομονήν της εις τό Folies Dramatiques, και άποτυχοῦσα να πρωταγωνι-

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «Η Η ΧΑΝΕΣΑΙ» | 1

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

Ο διαπλέων τό στενόν τῆς Μάγλης, τήν οὐράν ταύτην του 'Ατλαντικού 'Ωκεανού, είτε από τῶν άποκρήμων βράχων του Δούδρου έξορμᾶ, είτε από του λιμένος του Νιουάβεν ανάγεται, κατευθυνόμενος πρός τάς άκτάς τῆς ευκάρπου Νορμανδίας, διακρίνει μακρόθεν ύψουμένους ένώπιόν του κατά πρώτον τούς φάρους τῆς 'Αβρης, έπειτα δέ τό τετειχισμένον προάστειον τῆς Σαιντ-'Αδρῆς μετά τῶν πέριξ καταφύτων βουνῶν του, ένῶ μετ' όλίγον, ως γοητευτική ζωγραφία, άποκαλύπτεται πρό τῶν όφθαλμῶν του τό επί του λοφίσκου παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας τῶν Κυμάτων και τό λευκάζον μνημα του στρατηγού, τό οποϊόν ύψοῦται από μέσου τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων του, ως μέγας κῶνος

λευκῆς ζακχάρως. Έάν έρωτήσῃτε τούς κατοίκους τῆς 'Αβρης οὕτω θα σας ονομάσωσι τό μνημεϊον εκείνο. Μαγευτικώτερα είναι η όψις του διπλοῦ λιμένος και τῆς λεκάνης του ναυπηγείου, όπου μυρία νεφέλαι καπνοῦ αναβαίνουσι νωχελῶς πρός τόν οὐρανόν, έξερχόμεναι από τῆς καπνοδόχης τῶν εκεί προσηραγμένων πλοίων πάσης σημαίας και έθνικότητος. Τούς λιμένες τούτους κλείουσιν επί τῆς άντι-αρυ έπιπροσθούτης λωρίδος γῆς δύο πολίχνια άλλοτε και σήμερα πόλεις οὐχι άξιοκαταφρόνητοι, η Τρουβίλλη μετά τῶν λουτρῶν της και τό 'Ομφλαίρ, επί τῆς άκρας άκτῆς του όποίου και επάνω του υπερκειμένου λοφίσκου, άκταιωρῶς έποπτεύων και έγκαρδιῶν τούς διαπλέοντας τήν Μάγλην, ύψοῦται πρό του ναύσκου τῆς Παναγίας ο 'Εσταυρωμένος.

Ητο λυκαυγῆς φθινοπωρινῆς πρωίας και παχυσία ομίχλη έκάλυπτεν όλην τήν πόλιν και τά περίξ βουνά, όμοία ίσως πρός τήν θεσπεσίαν άγλήν του 'Ομήρου, ητις έκρυπτεν από τῶν ομμάτων τῶν θνητῶν τούς 'Ολυμπίους Θεούς. Είς τήν θάλασσαν έβασίλευεν άσυνήθης γαλήνη. Οί έπιπλέοντες άμερικανικοί σημαντῆρες ησαν σιωπηλοί. Ηδύνατό τις να είπῃ ότι παρελθούσης τῆς ίσημερίας τά κύματα άποκαμόντα έκοιμῶντο νήδυμον ύπνον, ως τραυματία άπομαχοῦ του στρατοῦ του Ναπολέοντος μετά τήν έν Βατερλώ μάχην. Δύο η τρία άλιευτικά πλοίαρια συστέλλοντα τά ίστία έπανήρχοντο εις τόν λιμένα. Έπί τῆς Σαιντ-'Αδρῆς άμυδρῶς

στήση εἰς τὴν γενέθλιόν της γῆν, συνάπτει συμβόλαιον μετὰ τοῦ θεάτρου Fantaisies Parisiennes καὶ ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ γαλλικοῦ κόσμου, εἰς τοὺς μεγάλους Παρισίους, τοῦτο κατώρθωσεν εἰς τοὺς μικροὺς Παρισίους, εἰς τὰς **Βρυξέλλας**. Ἐκεῖ (1877—78) ἐπλασεν ὡς λέγουσιν εἰς τὴν θεατρικὴν γλῶσσαν (elle a créé), αὐτὴ δηλαδὴ παρέστησε *πρώτην φοράν* καὶ ἔδωκε τὸν τύπον τοῦ **Petit Duc**, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τόσας ἐσπέρας ἐζηκολούθει μαγεύουσα τὸν Φαληρικὸν κόσμον. Βίς τὸ **Petit Duc** τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν διείδε πόση διαφορὰ (elle est immense!) ὑπῆρχε μεταξὺ τόσῃ νεαρᾶς ἀοιδῆς καὶ τῆς τόσα θεατρικᾶ ἀστῆρας ἰδούσης Κυρίας Μινέλλης. Ἀλλὰ περὶ τῆς Λασσάλ ὡς **Petit Duc** καὶ **Mme Favart** θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἐν Βρυξέλλαις συνεδέθη πράγματι μὲ τὸ ἡμισὺ της, τὸν κύριον **Brunette**, ἄλλον διακεκριμένον καλλιτέχνην, οὗ τὴν μουσικὴν ἐξέλιξιν θέλομεν σκιαγραφήσει εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Ἐκ Βρυξελλῶν ἡ Κυρία Λασσάλ διπλῆ ἤδη μετέβη εἰς Ρουέν (1879) μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς θεατρικῆς αὐτῆς περιόδου ἐπανελθούσα εἰς Μασσαλίαν προτίθητο νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, ὅτε μεσολαβησάσης τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου, τὸ Φάληρον ὑπεδέξατο τὸν τόσον λαμπρῶς ἀνατέλλοντα ἀστῆρα τῆς ὀπερέττας καὶ τῆς κωμωδίας, ἴσως δὲ ἐν προσεχῆ μέλλοντι καὶ τῆς **Opéra Comique**.

Ἡ κυρία Λασσάλ διαπρέπει κυρίως εἰς τοὺς *Δραγόνους* τοῦ **Bildar**, τοὺς ὁποίους σκοτωμένους εἶχομεν ἰδεῖ τὸν χειμῶνα ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Μορῶ. Τοσαῦτα δὲ προσόντα ἔχει διὰ τὴν κωμωδίαν, ὥστε ὁ συγγραφεὺς τοῦ **Παῦλος καὶ Βεργινία**, εἰς αὐτὴν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ πρῶτον πρόσωπον, ἐὰν δὲν παρενέβαινε τὸ πρόσκομμα ὅτι εἰσέτι δὲν εἶχε παίξει εἰς κωμωδίαν.

Κρῖ-Κρῖ.

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ.

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς περιπατοῦσε
Μέσ' ἔς τὸν παράδεισόν του μὴν αὐγὴ
Καὶ μὲ χαρὰ τὰ ῥόδα του κυττοῦσε,
Ποῦ ἀνθίζαν περὶ ἔμορφ' ἀπ' τῆ γῆ.
Μὰ μέσ' ἔς τὰ τόσα ἕνα ξεχωρίζει.....
Τὸ βλέπει ὁ Πλάστης κ' ἔξαφνα θαυμάζει.

Δὲν εἶνε κρίμα μὴ στιγμὴ ν' ἀνθίσῃ
Κ' ὕστερα τὸ φτωχὸ νὰ μαραθῇ ;...
Ὅχι! τὸ ῥόδο αὐτὸ πρέπει νὰ ζήσῃ!
Εἶπε καὶ δίχως κἂν νὰ κουνηθῇ
Τοῦ φύσησε ἄλιγη πνοὴ ἀγία
Κ' εὐθύς τὸ ῥόδο ἔγεινε.....Μαρία.

Κ' εἶπ' ὁ Θεὸς εἰς τὴ Μαρία:—Στάσου
Ν' ἀκούσῃς καὶ μὴ ἄλλη προσταγή.
Πήγαινε, τὴ δροσιὰ, τὴ μυρωδιά σου
Γιὰ λίγο νὰ σκορπίσῃς καὶ ε' τῆ γῆ.
Νὰ ἰδοῦνε ὅσοι ψέμμα μὲ νομίζουσι,
Τί ῥόδα μέσ' ε' τὸν κῆπο μου ἀνθίζουσι.

Ἀράχνη.

Εἰς τὰ γενέθλια Κόρης.

(30 Ἀπριλίου).

Κόρη, ἂν σήμερα ἴσῃ τῆ γῆ ὁ Πλάστης σ' εἶχε σταίλει
Γιατ' ἔβλεπε, πῶς τέλειον τὰ ῥόδα τοῦ Ἀπριλί.

Νίκος.

πῶς διεκρίνοντο τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας καὶ αἱ μέλαιναί καπνοδόχοι τῶν οἰκιῶν. Τὸ παράρτημα ἐκεῖνο τῆς Ἄθρης ἐφαίνετο ὑπνωττικὸν ἀκόμη· ἀλλ' ὁ παχὺς καπνὸς ὁ ξερχόμενος ἐκ τῆς διαρραγείσης στέγης παλαιοῦ τινος οἰκίσκου, ὅστις διέλυε τὴν περὶ αὐτὸν ὀμιχλώδη ἀτμόσφαιραν, προέδιδεν ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῆς ἦσαν οἱ μᾶλλον πρῶτοι τοῦ χωρίου. Ἡ οἰκία ἐκεῖνη ἦτο τὸ καπηλεῖον τοῦ Λουσάρ, τὸ πρῶτον ἐὰν θέλετε τοῦ χωρίου, τὸ ὁποῖον ἦτο συγχρόνως καὶ ξενοδοχεῖον καὶ παντοπωλεῖον καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰς εἶον, ἔχον σύμβολον ἄνωθεν τῆς θύρας—ἄγνωστον διὰ τίνα λόγον—κεφαλὴν μέλανος τράγου, τὴν ὁποίαν περιέστεφεν ὀλοπράσινος κλόνος κισσοῦ, ἐνῶ οἱ ἐσωτερικοὶ τοῦχοι τοῦ καταστήματος ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ παλαιῶν προγραμμάτων τοῦ θεάτρου, ναυτικῶν ζωγραφημάτων καὶ γνωστοποιήσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο διὰ τὴν ἀρχαιότητά της καὶ μία τις προκήρυξις τοῦ πρῶην δημάρχου. Ἡ σύζυγος τοῦ Λουσάρ, τεσσαρακοντοῦτις ἦλθ, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐρωστος, ἔχουσα περίμετρον τὸ ἄθροισμα τῆς περιμέτρου τεσσαρῶν παρισίνων σιλιβίων καὶ ζωηρὰ ἀκόμη τὰ χρώματα τοῦ προσώπου, ἄτινα διετήρει οὐχὶ ἡ τεχνητὸς χρωματισμὸς τοῦ ψιμυθίου, ἀλλ' ἡ ὑγεία καὶ τὸ σίδρον καὶ μὲ τὸν νορμανδικὸν της κεκρυφαλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔκυπτε πρὸ τῆς ἐστίας ἀναδαυλιζούσα τὴν πυρᾶν, ἐνῶ ὁ κύριος σύζυγός της, κατὰ πέντε ἔτη πρεσβύτερος,—εἰ καὶ ὁ

ἴδιος κατ' οὐδένα λόγον συνεκατένευε νὰ παραδεχθῇ τοῦτο—ἀλλ' ἐπίσης ἀνθηρὸς τὴν μορφήν καὶ εὐσταλῆς τὸ σῶμα, ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν, ἀνατέμνων εἰς λεπτοτάτας ταινίας, διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ σουκροῦτ, ὀγκῶδες λάχανον, βάρους τριάκοντα τοῦλάχιστον χιλιογράμμων.

Κατέναντι αὐτῶν ἐπὶ τινος θρανίου κεκαλυμμένους ἐξ ἡμισείας διὰ τοῦ ἐπενδύτου ἐκοιμάτο ἀνθρωπὸς τις τὴν ἡλικίαν νέος καὶ μέτριος τὸ ἀνάστημα, ἐξ ὧν ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ κρίνων ἐκ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατελάμβανε, μὲ τὸν σάκκον τοῦ ταξειδίου ἀνηρητημένον εἰσέτι ἀπὸ τοῦ ὄμου του. Ἐνώπιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης παρέκειντο ἀκόμη λείψανα νυκτερινοῦ συμποσίου, ποτήρια ἐξ ἡμισείας πεπληρωμένα ζύθου, τεμάχια ἄρτου καὶ τρυβλία κενά.

—Ξέρεις γυναῖκα—ἔλεγεν ὁ κάπηλος Λουσάρ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του—ὁ φίλος ἐδῶ τὸ ἔρριξε βαρεῖα καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχασε καὶ τὸ σημερινὸ τραῖν.

—Ἐ! καὶ τί σε μέλει! εἶπεν ἡ κυρία Λουσάρ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἐξ αἰτίας τοῦ καπνοῦ ἐγειναν συμπαθητικώτεροι καὶ ἤρχισαν νὰ θαυμάσωσι.—Μήπως μᾶς ἄρῃσε παραγγελία νὰ τὸν ζυηνήσομεν; Ἐπειτα τώρα... χαιρετίσματα. Καὶ εἶμαι τῆς ἰδέας ἀφοῦ ἔχασε κ' ἔχασε τὸ τραῖν νὰ μὴ χάσῃ τοῦλάχιστον καὶ τὸν ὕπνο του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἐφάνη πολὺ ὀρθὴ εἰς τὸν Λουσάρ καὶ